

Szeged, 1900. március 26. – Szeged, 1948. november 11.

Apja vendéglős volt. Motor- és géplakatos szakmát tanult. 1917-től tagja a vas- és fémmunkások szakszervezetének, 1919-ben Szegeden lépett be a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Még ugyanebben az évben a fővárosba költözött, a Herkules Művek angyalföldi gyártelepén vállalt munkát. A Tanácsköztársaság időszakában vöröskatona, a kommün bukása után Budapesten elfogták és átadták a román megszállóknak. A fogságból megszökött, Püspöklelén mezőgazdasági munkás a püspöki uradalomban, majd gyári munkás a fővárosban. 1922-ben visszatért Szegedre, a Magyar Kender-, Len- és Jutaipari Rt.-nél dolgozott, amíg az 1924. évi sztrájkban való részvétele miatt elbocsátották. 1939-től 1944-ig az SZDP szegedi szervezete végrehajtó bizottságának titkára. 1944. április 3-án Ricsére internálták, ahonnan Sopronkőhidára vitték. 1945. márciusban megszökött a soproni katonai kórházból, s hazatért Szegedre. A Szegedi Nemzeti Bizottság és a vasasszakszervezet helyi csoportja elnöke; rövidesen az SZDP szegedi, 1947. novemberétől pedig Csongrád megyei titkára. Részt vett a szegedi törvényhatósági bizottság munkájában. 1947-ben az SZDP országos pártvezetőségének póttagja, 1948-ban rendes tagja. 1945. június 24-étől az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője, 1947. augusztus 31-én az SZDP Csongrád és Csanád megyei listájáról került be ismét a törvényhozásba; országgyűlési képviselő volt haláláig. Tagja volt a Magyar–Szovjet Művelődési Társaságnak. 1948-ban, a két munkáspárt egyesítési kongresszusa után beválasztották az MDP nagy-szegedi bizottságába, s tagja lett az MDP Központi Ellenőrző Bizottságának.